

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **H. X. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2015, čj. MV-45711-3/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 8. 2016, čj. 30 A 90/2015-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Okresní soud Plzeň-město vydal dne 27. 2. 2014 trestní příkaz, kterým odsoudil žalobce za spáchání přečinu zpronevěry podle § 206 odst. 1 a 3 ve spojení s § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na dobu tří let. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 10. 4. 2014.

[2] Žalobce podal dne 5. 11. 2014 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 13. 1. 2015 jeho žádost zamítlo a povolení k pobytu mu neprodloužilo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobcovu odvolání žalovaná zamítla rozhodnutím označeným v záhlaví a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. Následnou žalobcovu žalobu krajský soud zamítl rozsudkem označeným v záhlaví.

[3] Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalované, že v daném případě nebyla povinna posuzovat přiměřenost rozhodnutí o neprodloužení pobytu ve vztahu k žalobcovu soukromému a rodinnému životu. Postupuje-li správní orgán podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neukládá mu zákon posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, na rozdíl od postupu podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Není tomu tak ani v případě § 174a zákona o pobytu cizinců. Námitku, podle níž nebyl žalobce ve správním řízení vyslechnut, neuplatnil žalobce v odvolání, a proto se s ní nemohla žalovaná vypořádat. Součástí správního spisu není ani žádná jiná listina, z níž by vyplýval návrh žalobce na provedení jeho výslechu. Krajský soud nepovažoval za důvodnou ani námitku, že se správní orgán nevypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí; žalobce totiž toto své právo nevyužil, přestože mu to správní orgán umožnil.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Součástí kasační stížnosti byl i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; NSS odkladný účinek nepřiznal usnesením ze dne 1. 12. 2016.

[5] Stěžovatel obecně namítá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Dále namítá nesprávnost posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí; nesouhlasí se závěrem krajského soudu a žalované, že přiměřenost posuzují správní orgány pouze tehdy, stanoví-li tak výslovně zákon. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů ukládá správním orgánům výslovně § 174a zákona o pobytu cizinců, základní zásady správního řízení a mezinárodní úmluva. Ustanovení § 174a obsahuje několik faktorů, na základě kterých má správní orgán posuzovat přiměřenost; podle názoru stěžovatele jde o výčet minimální a vyplývá z něj, že každé rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců musí být přiměřené. Pokud správní orgány přiměřenost neposuzovaly s tvrzením, že to zákon v daném případě výslovně nestanoví, pochybily, a krajský soud toto pochybení nenapravit.

[6] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně vypořádal námitku týkající se neprovedení výslechu stěžovatele ve správním řízení. Podle stěžovatele není podstatné, zda tuto vadu namítal dříve, neboť jde o tak závažný procesní nedostatek, který by vedl ke zrušení rozhodnutí i na základě pouhého blanketního odvolání. Stěžovatel proto navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázala na závěry napadeného rozsudku a navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Spor v projednávané věci spočívá v tom, zda se měly správní orgány zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti stěžovatelova povolení k dlouhodobému pobytu do jeho rodinného a soukromého života, a dále zda měly provést jeho výslech, i když to nenavrhl.

[10] Podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění rozhodném pro tuto věc, tj. účinném do 16. 8. 2015, lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit, a to na různě dlouhou dobu specifikovanou v písm. a) až e) tohoto ustanovení v závislosti na účelu povolení. Podle § 44a odst. 3 věty první a druhé zákona žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahují obdobně. Odkazem na určitou právní úpravu slovem „obdobně“ se běžně

pokračování

rozumí, že se odkazovaná právní úprava použije v plném rozsahu. Proto podle odkazovaného § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který se jinak týká víz k pobytu nad 90 dnů, i pro dlouhodobé pobyty platí, že dobu pobytu na území *nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zhabájení řízení o zrušení platnosti* [dlouhodobého pobytu] (§ 37).

[11] Podle § 37 odst. 1 a) téhož zákona *ministerstvo zruší platnost* [dlouhodobého pobytu], *jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu*.

[12] Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*.

[13] Z předloženého správního spisu vyplývá, a mezi stranami o tom není ani sporu, že v důsledku pravomocného trestního příkazu, kterým byl stěžovatel odsouzen za přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1 a 3 trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody, byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel v průběhu dosavadního řízení, ani v kasační stížnosti, netvrdí, že rozhodnutí žalované mu konkrétním způsobem nepřiměřeně zasáhlo do jeho rodinného a soukromého života, pouze namítá, že správní orgány se měly s touto otázkou vypořádat v odůvodnění.

[14] Otázkou výkladu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a poměrování veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností v ČR a základního práva cizince na rodinný život v ČR se NSS zabýval v minulosti již několikrát. V rozsudku ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008-101, NSS konstatoval, že „*tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života*“. Tyto závěry pak NSS potvrdil i v nedávném rozsudku ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 Azs 163/2015-47, ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010. V tomto rozsudku NSS dále vyloučil použití § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území ČR, u nichž se přihlíží k dopadům do soukromého a rodinného života cizince, neboť § 37 odst. 1 písm. a) je ve vztahu k nim speciálním ustanovením a má přednost.

[15] Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců taktéž neposkytují správnímu orgánu možnost užít správní uvážení, tj. zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (obdobně viz rozsudky NSS ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011-85, nebo ze dne 9. 10. 2013, čj. 1 As 85/2013-51).

[16] Na uvedený závěr nemá vliv ani výslovná úprava § 174a zákona o pobytu cizinců, účinná od 1. 1. 2011. Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti. Ustanovení § 37 odst. 1

správním orgánům neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života. Tato námitka je tedy nedůvodná.

[17] K tomu NSS pro úplnost dodává, že žalovaná se přiměřeností dopadů rozhodnutí do života stěžovatele *de facto* zabývala, a to nad rámec rozhodovacích důvodů (počínajíc třetím odstavcem na str. 5 jejího rozhodnutí). Na základě individuálních okolností stěžovatelova případu (sňatek se ženou vietnamské státní příslušnosti několik dnů po doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) shledala, že neprodloužení jeho pobytu nemělo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života.

[18] S ohledem na uvedené závěry soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž měly správní orgány stěžovatele vyslechnout. Jestliže měly správní orgány zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zákon jim nestanovil povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do stěžovatelova soukromého života a neumožňoval ani výjimky ve formě správního uvážení, byl by výslech nadbytečný, neboť by v žádném případě nemohl vyvrátit skutečnost, že stěžovatel byl v minulosti pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, a naplnil tak podmínky pro neprodloužení povolení k pobytu. Není proto pravda, že nevyslechnutí stěžovatele představovalo závažný procesní nedostatek, který by měl vést ke zrušení rozhodnutí i na základě pouhého blanketního odvolání. I tato námitka je nedůvodná.

[19] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu též z důvodu nepřezkoumatelnosti, tuto námitku však nijak blíže nekonkretizuje, proto se k ní soud může vyjádřit pouze v obecné rovině. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. To prakticky znamená např. situaci, kdy by se krajský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody anebo by tyto důvody neměly oporu ve výsledcích provedeného řízení. Rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností však splňuje všechna kritéria přezkoumatelnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu